DUPĂ INSUCCESUL TENTATIVELOR DE CALIFICARE ÎN FAZELE FINALE ALE MARILOR COMPETIȚII INTERNAȚIONALE

BELGRAD
BUCUREȘTI
BARCELONA

LUMINI ȘI UMBRE ÎN FOTBAL

CAMPIONATUL EUROPEI
TURNEUL OLIMPIC
TURNEUL U. E. F. A.

În mod bizar, așa cum se întîmplă adeseori în fotbal, **cel mai bun sezon internațional al fotbalului românesc** (cluburi și echipă națională), **sezonul toamnă 1971 — primăvară 1972,** se încheie cu eliminări pe toate fronturile ale echipelor reprezentative: **Campionatul european, preliminariile Turneului olimpic și Turneul U.E.F.A.** Aceasta, după ce echipele de club realizaseră tot în această perioadă cele mai avansate pătrunderi spre semifinalele cupelor europene.

Iubitorii fotbalului au apreciat comportarea echipelor de club românești care, în sezonul amintit, au adus la București echipe de faimă continentală ca **Spartak Trnava, C.F. Barcelona, A.C. Napoli, Vittoria Setubal, Legia,** pe care le-au eliminat și **Feyenoord, Tottenham** și **Bayern München** cărora nu le-au mai rezistat, dar au avut în fața acestor reputate cluburi o comportare satisfăcătoare. Dacă ar fi să realizăm o statistică a întîlnirilor din ultimii ani ale echipelor românești de club cu formațiile prestigioase continentale și să o comparăm cu situația de acum 10 ani, am constata **un progres considerabil cantitativ și calitativ.** Puține la număr mai sînt cluburile de fotbal occidentale care n-au jucat la București în competițiile europene intercluburi. **Creșterea nivelului de joc al echipelor noastre fruntașe de club, avansarea acestora în etapele superioare ale competițiilor oficiale,** ne-au oferit **în ultimii ani, posibilitatea să vedem la lucru în țara noastră cele mai mari cluburi europene.** Unele dintre ele au fost apoi interesate să susțină și jocuri amicale, de această dată fără pretențiile financiare exprimate în trecut.

Echipa reprezentativă a țării a devenit însă expresia activității intensificate și a ambiției, chiar a orgoliului Federației române de fotbal, de a ridica echipa României în primul eșalon al fotbalului mondial. Această dorință a fost împărtășită de un grup de talentați jucători și de un antrenor, **Angelo Niculescu,** temerar, în pofida aparenței. Lotul reprezentativ de fotbal a cîștigat calificarea în turneul final al Campionatului mondial de fotbal din Mexic '70, unde, la Guadalajara, în grupă cu Brazilia, Anglia și Cehoslovacia, **a ieșit din cursă după trei jocuri (dintre care unul cîștigat cu Cehoslovacia) cu scorul general de 4—5, într-o companie atît de valoroasă.** În preliminariile actualului campionat european, aceeași echipă a cîștigat grupa de calificare în dauna Cehoslovaciei, **după care a urmat tripla întîlnire cu Ungaria pierdută în ultimele două minute, cu scorul final de 4—5!**

Jocurile sferturilor de finală ale Campionatului european au produs un mare interes nu numai în Europa. Meciurile au fost transmise la televiziune și în alte continente. **Întîlnirea România — Ungaria, singura care a necesitat un al treilea joc, a fost la 17 mai în atenția întregului nostru continent,** Eurovision, preluînd transmiterea în direct a acestui joc de baraj, care ne-a emoționat nu numai pe noi, cei interesați, dar și pe amatorii de fotbal din alte țări, în primul rînd pe cei ai țării gazdă care au umplut pînă la refuz stadionul „Partizan" din Belgrad, 50 000 de spectatori.

Firește că, pentru fotbaliștii noștri, pentru sutele de mii de iubitori ai fotbalului din România, **sferturile de finală cu echipa Ungariei prilejuiau verificarea cea mai concludentă cu putință datorită complexului pe care fotbalul nostru l-a avut decenii la rînd față de fotbalul ungar, exprimat adesea prin scoruri atît de neplăcute ca 7—2, 9—0, 5—1 și ultimul 6—0 în anul 1967, în favoarea acelorași adversari cu care săptămînile trecute echipa națională de fotbal a jucat de la egal la egal și a fost la un pas de calificare.** Dar, tot atît de important ca și calificarea, a fost faptul că **în toate cele trei partide disputate cu echipa Ungariei,** într-o măsură mai mică la București, **națională noastră a jucat fotbal integral, arătîndu-se tehnică, rutinată și în bună măsură eficace, făcînd o impresie apreciabilă observatorilor care au fost la Belgrad și în țările unde partida a fost televizată.** Așa se și explică invitația făcută de federația italiană de fotbal forului nostru de specialitate pentru o dublă întîlnire România — Italia, prima la 17 iunie 1972 la București. Iată, prin urmare, că **eforturile depuse de jucători, antrenor și federație au contribuit ca fotbalul nostru să iasă bine la lumină, chiar dacă nu a obținut calificarea, să înfrîngă tradiția palmaresului întîlnirilor Ungaria — România, să spulbere un complex sportiv de ani și ani, SA SITUEZE ÎN ACEST AN ECHIPA DE FOTBAL A ROMÂNIEI PE LOCUL AL CINCILEA ÎN EUROPA într-un clasament oficial,** căci jucînd meciul de baraj, România se situează imediat după cele patru reprezentative de țări care au obținut dreptul de a juca semifinalele și finala Campionatului european, în Belgia.

Fără îndoială că o calificare a echipei României în sferturile de finală ar fi dat iubitorilor de fotbal din țara noastră o mare satisfacție, mai ales că o asemenea performanță de răsunet ar fi fost posibilă la București, în meciul retur, dacă echipa României ar fi jucat la posibilitățile ei reale. Ne amintim tăcerea adîncă a celor 80 000 de spectatori români de pe stadionul „23 August" atunci cînd arbitrul a fluierat sfîrșitul jocului cu scorul de 2—2. În fond, **nici unul din acești spectatori nu era mulțumit de nerezolvarea calificării pe teren propriu de către echipa noastră,** dar nici nu s-a putut manifesta ca atare de îndată ce a văzut valoarea adversarilor, nivelul de joc într-o asemenea fază înaintată a Campionatului european. **Am putea afirma că reputația și valoarea echipelor care ne-au vizitat în ultimii ani ne-a determinat să apreciem mai bine decît pînă acum adversarii** (valoarea, capacitatea și replica lor), **căci ne obișnuiserăm să facem de multe ori abstracție de potențialul echipelor care ni se opuneau în competiții internaționale.**

După meciul de la Belgrad am apreciat cu toții faptul că fotbaliștii noștri s-au luptat pentru victorie, că au trecut pe lîngă ea în finalul partidei, că de această dată în afara replicii adversarilor, alte elemente proprii jocului (șansa, deciziile arbitrului) și-au spus și ele cuvîntul, din păcate, în defavoarea echipei noastre. **Iată de ce eliminarea echipei României din sferturile de finală ale Campionatului european, deși nu ne-a produs de loc plăcere, nu ne-a decepționat în măsura în care ar fi făcut-o dacă nu ar fi luptat așa cum am văzut-o, ci ar fi fost la discreția adversarilor.** Desigur, critici se pot aduce și încă întemeiate, dar dacă, să presupunem că nu Hălmăgeanu ci Nicolae Ionescu ar fi înlocuit pe Deleanu și golul înfrîngerii s-ar fi primit tot pe partea fundașului stîngă, nu am fi fost oare tot astfel de îndreptățiți să afirmăm că... greșită a fost introducerea lui Ionescu, jucător mai puțin experimentat decît Hălmăgeanu? Sau, așa cum s-a văzut de toată lumea, Dobrin, în loc să joace retras ar fi fost mai bine să acționeze ca centru avansat, împreună cu Neagu, și atunci echipa noastră ar fi avut mai multe șanse la gol? Dar dacă venirea lui Dobrin în față ar fi ușurat pătrunderea înaintașilor maghiari și echipa noastră ar fi primit încă un gol? Iată deci presupuneri a căror valabilitate nu poate fi controlată niciodată pe ambele părți.

Relativa resemnare după partida pierdută la Belgrad a fost însă brusc trezită de eșecul penibil al echipei olimpice în fața reprezentativei Danemarcei, calificare pierdută pur și simplu rușinos, de o echipă de fotbal cu pretenții de reprezentativă de țară. **Modul de acțiune primar, în atac și în apărare, al echipei olimpice, a fost atît de șocant încît respingea existența unei pregătiri care, realitate crudă, se face de aproape doi ani în țară și peste hotare.** Nu-i vorba că au fost introduși Dumitru și Neagu din primul lot reprezentativ, care s-ar putea, după unele păreri, să fi „stricat" jocul echipei olimpice, ci de o **evoluție generală a echipei sub orice valoare divizionară, sub orice critică.** Și în acest caz am putea observa, ca și în cazul în care nu ar fi jucat Neagu și Dumitru, și rezultatul ar fi fost același, că s-ar fi putut critica neintroducerea acestor jucători, tineri și talentați?!?

Iată însă că înfrîngerea usturătoare a olimpicilor repune pe tapet slăbiciuni cunoscute ale fotbalului nostru, criticate adesea, și care în ciuda unor eforturi mari de afirmare, în parte reușite de echipa națională și de unele cluburi, rămîn ca atare și sînt vizibile de la reprezentativa A (repetăm, în ciuda afirmării sale pe tărîm internațional) **pînă la juniori, defecte care la anumite perioade răbufnesc periculos. Acestea rămîn umbre peste fobalul nostru, în continuă frămîntare pentru afirmare.**

NUMĂRUL JUCĂTORILOR VALOROȘI, DE NIVEL EUROPEAN, ESTE ÎNCĂ FOARTE MIC ÎN FOTBALUL NOSTRU. Aceasta este o constatare de ani și ani de zile. **Talente tinere avem foarte multe, dar aceste talente nu se desăvîrșesc pentru că nu au un cadru favorabil, la cluburi, iar în centrele de copii și juniori circuitul de creștere și valorificare se întrerupe și astfel, cu greu, se ajunge la consacrare.** Lotul reprezentativ al Ungariei ne-a dovedit că are valori mai multe și mai apropiate, mai omogene, prin faptul că a rulat în cele trei partide jucători de rezervă la fel de buni ca și titularii, dacă nu, în unele cazuri, chiar mai buni. Atunci cînd în min. 87, la Belgrad, prelungirile erau aproape certe, cele două „rezerve" care se încălzeau erau **Dunai II și Szücs,** în timp ce în echipa noastră cu greu s-ar fi putut introduce o rezervă la nivelul celor mai buni componenți din teren ai naționalei noastre. **Credem că nu greșim dacă afirmăm că în balanța calificării în semifinalele Campionatului european a atîrnat decisiv tocmai acest important element în favoarea echipei Ungariei.**

Cît de sărac este însă rezervorul nostru de valori s-a văzut cel mai bine în jocul olimpicilor, căci acest eșalon este în fapt garnitura secundă de la care ar trebui să așteptăm succesele de mîine. Situația cu greu ar putea fi mai bună de îndată ce, în general, în fotbalul nostru, oficialii, tehnicienii și cluburile se ocupă totdeauna de **„prima echipă"** neglijînd eșaloanele secunde și această scăpare din vedere este valabilă într-o bună măsură și pentru F. R. Fotbal.

COLEGIUL CENTRAL DE ANTRENORI AR TREBUI SĂ FIE PROMOTORUL VALORILOR FOTBALULUI NOSTRU. Nu afirmăm nimic nou cînd ne referim la activitatea Colegiului central de antrenori care ani de zile a fost formală și s-a complăcut în a înregistra evenimente, a fi curtenitor cu antrenorii federali, a aștepta cîte o deplasare ca **„observatori peste hotare", în loc să fie forul care să judece și să hotărască cele mai importante probleme ale fotbalului nostru,** de la cadrul de organizare pînă la problema echipelor reprezentative.

De cîtva timp s-a constituit un nou colegiu de antrenori, cu o activitate mai organizată decît în trecut și care ar putea să devină ceea ce așteptăm de mult timp de la Colegiul de antrenori, cu condiția să cuprindă mai mulți antrenori practicieni și să activeze laborios. **Din păcate însă, mulți antrenori se pierd, se plasează la bunul lor plac, la echipe nepotrivite cu calificarea lor, așteaptă, fără să lucreze, plasamente peste hotare și ceea ce devine cel mai grav este că ei studiază și dezbat foarte puțin problemele fotbalului intern și internațional, cooperează greu între ei și aceasta nu poate fi decît în detrimentul creșterii valorice a fotbalului nostru.**

Nu cunoaștem încă măsuri și recomandări ale Colegiului central de antrenori, privind, de pildă, capacitatea fizică a fotbaliștilor, eficacitatea lor, studiul și rezolvarea unor probleme la ordinea zilei, cum ar fi aceea a jocului pe teren propriu și în deplasare, intervenții în pregătirea echipelor reprezentative, etc.

Referindu-ne la ultima problemă, și anume la aceea a urmăririi pregătirii loturilor reprezentative, **este clar că dacă acest for ar fi intervenit mai energic în procesul de pregătire a echipei olimpice, nu s-ar fi ajuns la situația neplăcută din meciul cu Danemarca.** Deși lotul olimpic este alcătuit de mai mult timp și a dat semne de neliniște în verificările anterioare, deși a fost pregătit de antrenori debutanți la echipe reprezentative angajate în competiții de prestigiu, deși are de mult timp create cele mai bune condiții de pregătire nu s-au luat din timp măsuri care să evite un eșec neplăcut, în condiții aproape lamentabile.

Nu învinuim Colegiul de antrenori de dragul de a găsi cumva „țapi ispășitori", știm că vina principală revine jucătorilor și antrenorilor lotului olimpic, **este însă cazul ca organismul tehnic al federației, care în lipsa unei Direcții tehnice nu poate fi decît Colegiul de antrenori, să vegheze cu atenție asupra pregătirii în cele mai bune condiții, atît la cluburi, dar mai cu seamă la echipele reprezentative.**

DE CE INEFICACITATEA RĂMÎNE O PROBLEMĂ VEȘNICĂ ÎN FOTBALUL NOSTRU ȘI CINE TREBUIE OARE S-O REZOLVE? Oricine poate constata că jucătorii noștri care au progresat în ceea ce privește tehnica, nu reușesc uneori să concretizeze situații din cele mai favorabile, că raportul între ocazii și transformarea acestora este extrem de scăzut atît în campionat, cît și la echipele reprezentative. Cine nu a constatat cu ocazia triplei întîlniri România — Ungaria, sau nu-și poate reaminti, fără să fie nevoie să facă apel la cifre, **că jucătorii noștri au beneficiat de ocazii de gol mai multe decît adversarii lor, dar au ratat, în timp ce fotbaliștii maghiari au concretizat mai bine, cu excepția penaltyului de la București, deși au avut ocazii mai puține?**

CINE SĂ EXPLICE ȘI CINE SĂ LĂMUREASCĂ DE CE ECHIPA DE FOTBAL A ROMÂNIEI NU MAI ARE ARIPILE DE ALTĂ DATĂ CÎND JOACĂ PE TERENUL PROPRIU? Este adevărat că în fotbalul internațional se constată că avantajul terenului propriu nu mai constituie un element favorabil la discreția echipelor gazdă, **jocul-acasă** reprezintă totuși, în continuare, un avantaj care trebuie exploatat cu atenție. Dintre cele patru echipe care în primul tur al sferturilor de finale ale Campionatului european au înregistrat succese în deplasare (Belgia, U.R.S.S., R. F. a Germaniei și România) numai echipa României nu a reușit să cîștige în meciul retur pe teren propriu și a R. F. a Germaniei, dar aceasta din urmă, avînd un avantaj de două goluri luat la Londra, n-a mai fost interesată să se întrebuințeze la maximum pentru a cîștiga.

DE CE OARE ACUM CÎȚIVA ANI ECHIPA ROMÂNIEI ERA „INVINCIBILĂ ACASĂ" (e adevărat, cam în aceeași măsură pierdea în deplasare), **iar în prezent, cînd realizează puncte afară, greu cîștigă pe teren propriu?**

PROBLEMA DEPLINEI CAPACITĂȚI FIZICE A ECHIPEI REPREZENTATIVE ÎN PERIOADA CONFRUNTĂRILOR INTERNAȚIONALE este o problemă de căpătîi pentru a înregistra succese, acesta este un lucru arhicunoscut. **De ce echipa României, în meciul de astă-toamnă de la București a fost în plenitudinea forțelor și în meciul de la 14 mai, anul acesta, nu s-a mai prezentat la fel? Și ca o consecință a pregătirii fizice mai slabe, marcajul și demarcajul n-au mai fost prompte și au fost necesare mari eforturi pentru a egala?**

★

Am scris toate acestea pentru că, apreciind activitatea fotbaliștilor noștri internaționali actuali și a antrenorului lor, Angelo Niculescu, care au dus echipa națională la o cotă ridicată în fotbalul internațional, în momentul în care se trece la o nouă etapă, trebuie avute în vedere toate elementele componente ale fotbalului, pentru a se înainta pe un front mai larg, pentru a înregistra succese mai mari decît pînă acum (avem în vedere și celelalte reprezentative, inclusiv aceea de juniori) și dacă se poate, și se va putea dacă se va lucra mai insistent, colectiv, cu și mai multă dragoste pentru fotbal, să se obțină locuri mai bune în ierahia fotbalului mondial.

Răducanu, într-una din intervențiile lui sigure, din partida de la București, cu Ungaria. Foto: T. MACARSCHI